

markatt

Jag vet inte längre
vad som är verklighet
och mardrömsland.
Allt sys ihop
med trasiga sömmar.

När jag tror jag är vaken
sover jag.
Jag är omsluten
utav marans vilda drömmar.

Tårar blandas på asfalt
rostblommorna får liv.
Släcker den brinnande lågan.
Man tynar sakta bort.

För svag för att resa mig upp
tar jag emot slag
av kalla järnrör

Ihåliga skratt ekar i rännstenen
samtidigt som rören spräcker asfalten under mig
och jag faller
djupare ned i kloakerna.
Utan en chans att ta mig upp.
Jag dör

Hjärtat, det var du som lämnade mig här.
Sårad, smuttsig och förstörd.

.. tills döden skiljer oss åt...
det är dom sista orden jag hör